

# Rechtbank van Koophandel te Gent, vonnis van 3 september 2015

## Noot Erinda Mehmeti

*Handelsagentuur – Agent gevestigd in Turkije – Toepasselijk recht – Rechtskeuze – Dwingend recht – Belgische Handelsagentuurwet – Vestiging in België als toepassingsvoorwaarde voor de wet – Conformiteit met de Agentuurrichtlijn*

*Contrat d’agence commerciale – Agent établi en Turquie – Droit applicable – choix de loi – Dispositions impératives – Loi belge sur l’agence commerciale – Exigence d’établissement en Belgique pour l’application de la loi – Conformité avec la Directive sur l’agence commerciale.*

In de zaak:

**A.** (vennootschap naar Turks recht), met zetel te [...] Turkije, [...] voor wie als raadsliden optreden, mr. Alexander Hansebout en mr. Ch. Vermeersch, advocaten te Brussel,

**Eisende partij**, hierna “eiseres”,

Tegen:

**P.**, met zetel te [...], met ondernemingsnummer [...], voor wie als raadsman optreedt, mr. Veronique Pede en mr. S. Demuyenck, advocaten te Kortrijk,

**Verwerende partij**, hierna “verweerster”,

## **1. De Rechtspleging**

De partijen werden in hun middelen en conclusies gehoord op de openbare zitting van 16 april 2015, waarna de debatten gesloten werden en de zaak in beraad genomen werd.

Het dossier van de rechtspleging en de overtuigingsstukken werden ingezien, in het bijzonder:

- het gedinginleidend exploit betekend op 5 maart 2014, en
- de beschikking in toepassing van artikel 747 §2 van het Gerechtelijk Wetboek van 8 mei 2014,
- de overige stukken.

De artikelen 2 en 30 tot en met 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden nageleefd.

## **2. De Eisen**

1. Bij conclusie neergelegd ter griffie op 15 januari 2015 vordert de eiseres samengevat:



- verweerster te veroordelen tot betaling aan eiseres van de sommen:
    - ten belope van 118.739,98 euro, ten titel van vervangende opzegvergoeding, meer de wettelijke intrest vanaf 28 oktober 2013,
    - oten belope van 435.583,15 euro ten titel van uitwinningsvergoeding, meer de wettelijke intresten vanaf 28 oktober 2013,
    - ten belope van 7.786,03 euro ten titel van commissies, meer de interesten a rato van de wet betalingsachterstand vanaf 15 maart 2013,
    - de terugname van de resterende voorraad tegen betaling van 49.425,68 euro meer de intresten a rato van de wet betalingsachterstand vanaf 28 oktober 2013,
  - ondergeschikt, de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie: Is de Belgische Handelsagentuurwet, die de Handelsagentuurrichtlijn omzet in het Belgische nationale recht, in overeenstemming met deze richtlijn en/of de bepalingen van de Associatieovereenkomst die uitdrukkelijk de toetreding van Turkije tot de Europese Unie tot doel heeft en/of de verbintenissen tussen Turkije en de Europese Unie om beperkingen met betrekking tot het vrije dienstenverkeer tussen hen op te heffen, wanneer deze Belgische Handelsagentuurwet bepaalt dat zij enkel van toepassing is op handelsagenten met hoofdvestiging in België, en niet van toepassing is wanneer een in België gevestigde principaal en een in Turkije gevestigde agent een uitdrukkelijke rechtskeuze hebben gedaan voor het Belgisch recht?
    - verweerster te veroordelen tot gerechtelijke intresten en de gerechtskosten.
    - dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, zonder borgstelling en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement,
2. Bij conclusie neergelegd ter griffie op 17 februari 2015 vordert verweerster samengevat:
- de eis met betrekking tot de openstaande commissies zonder voorwerp te verklaren en vervolgens af te wijzen als onontvankelijk, minstens ongegrond,
  - de overige eisen, indien ontvankelijk, onder de Belgische wetgeving af te wijzen als ongegrond, minstens ernstig te matigen,
  - de eis met betrekking tot de uitwinningsvergoeding onder de Turkse wetgeving af te wijzen als ongegrond, minsten ernstig te matigen
  - eiseres te veroordelen tot de gerechtskosten.

### **3. De Feiten**

3.

**P.** is een onderneming actief in de ontwikkeling, productie en levering van broederijen en toebehoren voor de pluimveemarkt.

**A.** is een onderneming gevestigd te Turkije die actief is in de import en distributie van landbouwproducten.

Op 1 juli 1992 sloot **P.** een overeenkomst tot verkoop van haar broederijen en toebehoren in Turkije met de heer **R. K.**, die vervolgens middels overeenkomst van 1 augustus 1996 werd vervangen door **A.** die in zijn plaats werd gesteld.

De overeenkomst voorzien o.m. in volgende bepalingen (FIRST PARTY = **P.**; SECOND PARTY = **A.**):



*1.1 By this agreement FIRST PARTY assigns tot SECOND PARTY the exclusive sales-rights of his products in Tukey.*

*(vrije vertaling: Middels deze overeenkomst wijst PETERSIME de exclusieve rechten op de verkoop van haar producten in Turkije toe aan AGRO.)*

...

*10.1 The agreement is initially made out for a period of one year, as from July 1st 1992 to June 30th 1993.*

*10.2 Each year the agreement is automatically extended for another period of 12 months, unless cancelled as described under par. 10.3*

*10.3 Each PARTY has the right to cancel the agreement by registered letter, at least 3 (three) months before the end of the one year's period.*

*(vrije vertaling: 10.1 De overeenkomst wordt aanvankelijk gesloten voor een periode van 1 jaar, namelijk van 1 juli 1992 tot 30 juni 1993. 10.2 De overeenkomst wordt elk jaar automatisch verlengd voor een volgende periode van 12 maanden, tenzij zij beëindigd wordt overeenkomstig paragraaf 3. 10.3 Elke partij heeft het recht om de overeenkomst te beëindigen per aangetekend schrijven uiterlijk 3 maanden voor het verstrijken van de jaarlijkse vervalddag.)*

...

*10.6 After termination of the contract, SECOND PARTY is not allowed to manufacture and/or deal in the PRODUCTS mentioned in this contract from another make, or in similar products, neither directly nor indirectly, for a period of one year.*

*(vrije vertaling: Na beëindiging van de overeenkomst is het AGRO niet toegestaan om PRODUCTEN zoals bedoeld in de overeenkomst van andere producenten, of gelijkaardige producten, rechtstreeks of onrechtstreeks te maken of te verdelen voor een periode van 1 jaar.)*

...

*12.1 This agreement is subject to the Belgian law and only the courts of Justice of Ghent are competent in case of disputes. (vrije vertaling: Op deze overeenkomst is het Belgische recht van toepassing, en enkel de rechtbanken te Gent, zijn bevoegd in geval van een geschil.)*

...

Per schrijven van 26 maart 2013 gaf **P.** kennis van de beëindiging van de overeenkomst met een met ingang van 30 juni 2013 overeenkomstig artikel 10.3 van de overeenkomst, hetzij een opzegtermijn van 3 maanden.

Per schrijven van 28 oktober 2013 stelt **A.**, **P.** in gebreke wegens de niet-betaling van een vervangende opzegvergoeding, een uitwinningsvergoeding, de terugname van de overblijvende voorraad evenals de betaling van uitstaande vorderingen voor een bedrag van 906.543,46 euro.

Per schrijven van 13 november en 6 december 2013 van de raadslieden van **P.** werden de aanspraken van **A.** betwist.

Per schrijven van 3 februari 2014 van de raadslieden van **A.** wordt meegedeeld te volharden in de vordering, waarna **A.** op 5 maart 2014 overging tot dagvaarding.



#### **4. Beoordeling**

##### ***A. Met betrekking tot de opgeworpen onontvankelijkheid van de vordering ten titel van openstaande commissies***

4.

Verweerster stelt dat de vordering tot betaling van de openstaande commissies zonder voorwerp en bijgevolg onontvankelijk is, omdat het totaalbedrag vermeld in de dagvaarding van 5 maart 2014 met name 243.521,00 euro betaald werd op 14 maart 2014.

Eiseres stelt daarentegen dat de betaling van 243.521 euro overeenkomstig artikel 1254 BW eerst op de interesten moet worden aangerekend. Deze zouden op 14 maart 2014 reeds opgelopen zijn tot 7.826,03 euro, zodat dit bedrag nog in hoofdsom verschuldigd is, meer de gerechtelijke intresten.

Overeenkomstig artikel 1153 BW zijn interesten verschuldigd te rekenen van de dag der aanmaning tot betaling, behalve ingeval de wet ze van rechtswege doet lopen. Het schrijven van de raadsliden van eiseres van 28 oktober 2013 dient als aanmaning te worden aangemerkt. Het gegeven dat de commissieberekening voor 2 van de 5 zaken licht afweek van de gebruikelijke berekening tussen partijen, ontnemt het schrijven niet haar karakter van aanmaning. Temeer nu uit de stukken blijkt dat er reeds in augustus 2013 overeenstemming was omtrent de finale en correcte berekening van de commissies.

De rechtbank treedt de stelling van eiseres dan ook bij dat er vanaf 28 oktober 2013 interesten verschuldigd zijn op het bedrag van 243.521,00 euro.

5.

Overeenkomstig artikel 1254 BW kan de schuldenaar van een schuld die interest geeft, buiten de toestemming van de schuldeiser, de betaling die hij doet, niet toerekenen op het kapitaal eerder dan op de interesten. De betaling die op het kapitaal en de interesten gedaan wordt, maar waarmee de gehele schuld niet is gekweten, wordt in de eerste plaats op de interesten toegerekend.

Aldus dient de betaling van verweerster op 14 maart 2014 eerst te worden toegerekend op de interesten.

6.

Luidens artikel 3 van de Wet Betalingsachterstand is deze wet van toepassing op alle betalingen tot vergoeding van handelstransacties. In artikel 2, 1. van dezelfde wet wordt het begrip "handelstransactie" omschreven als een transactie tussen ondernemingen die leidt tot het leveren van goederen of het verrichten van diensten tegen vergoeding. Deze wet beoogt de achterstand tegen te gaan van contractuele betalingsverplichtingen die strekken tot vergoeding voor geleverde goederen en diensten.

Aangezien de commissies wel degelijk de vergoeding betreffen voor de geleverde diensten, is de Wet Betalingsachterstand van toepassing, en kan eiseres aanspraak maken op de interesten a rato van artikel 5 van de wet, hetgeen op 14 maart 2014 resulteerde in een interestbedrag van 7.826,03 euro.



7.

Gelet op het bovenstaande is de vordering van eiseres ten belope van 7.786,03 euro ten titel van commissies, te vermeerderen met de interesten a rato van de wet betalingsachterstand vanaf 15 maart 2013 gegrond.

**B. Met betrekking tot het toepasselijke recht – Prejudiciële vraag**

8.

Eiseres stelt dat de bepalingen van de Belgische Handelsagentuurwet (wet van 13 april 1995 betreffende de handelsagentuurovereenkomst, nu opgenomen in Boek X van het Wetboek Economisch Recht (WER)) van toepassing zijn, omdat partijen overeenkomstig artikel 3 van het Verdrag van 18 juni 1980 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomsten (hierna Verdrag van Rome) een geldige rechtskeuze gemaakt hebben voor het Belgisch recht, hetgeen de toepassing van de Belgische Handelsagentuurwet impliceert.

Bovendien zou het dwingend karakter van de Belgische Handelsagentuurwet die bepalingen eveneens op grond van artikel 7.2 van het Verdrag van Rome toepasbaar maken. Ondergeschikt verwijst eiseres naar de bepalingen van de Turkse Handelsagentuurwet die in een gelijkaardige bescherming voorziet voor de handelsagent. Turkije heeft immers in het kader van de Associatieovereenkomst (overeenkomst van 12 september 1963) met het oog op een toetreding tot de Europese Unie de Handelsagentuurrichtlijn (Richtlijn 86/653/EEG van de Raad van 18 december 1986) geïmplementeerd. Aldus zou ook het ruimtelijk toepassingsgebied van de Handelsagentuurrichtlijn uitgebreid zijn tot de Turkse agenten.

Verweerster stelt daarentegen dat enkel het Belgische gemene recht van toepassing is, omdat de Belgische Handelsagentuurwet slechts van toepassing zou zijn “voor zover” de handelsagent in België werkzaam is, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien zou eiseres ook geen beroep kunnen doen op artikel 7.2 van het Verdrag van Rome, omdat Turkije geen lid is van de Europese Unie en dat verdrag ook niet heeft ondertekend.

9.

De bepaling van het toepasselijke recht inzake overeenkomsten geschiedt in de Belgische rechtsorde op basis van het Verdrag van Rome. De stelling van verweerster dat het Verdrag van Rome geen toepassing kan krijgen omdat Turkije zich niet bij dat Verdrag zou hebben aangesloten, kan niet worden bijgetreden. De in het Verdrag van Rome opgenomen verwijzingsregels gelden ongeacht het feit dat een aanknopingspunt zou verwijzen naar een land dat het niet heeft ondertekend. Dit blijkt niet alleen uit artikel 1 van het Verdrag, maar werd in de Belgische rechtsorde bevestigd in artikel 98 Wetboek IPR dat stelt:

*§ 1. Het recht toepasselijk op de contractuele verbintenissen wordt vastgesteld door het Verdrag inzake het recht van toepassing op verbintenissen uit overeenkomst, gesloten te Rome op 19 juni 1980.*

*Behalve in de gevallen waarin de wet anders bepaalt, worden contractuele verbintenissen die van het toepassingsgebied van dat verdrag zijn uitgesloten, beheerst door het recht dat krachtens de artikelen 3 tot 14 ervan toepasselijk is.*

Overeenkomstig artikel 3.1 van het Verdrag van Rome primeert de wilsautonomie en kunnen partijen in hun overeenkomst het toepasselijke recht aanduiden.



Artikel 3 EVO, met het opschrift „Rechtskeuze door partijen” bepaalt:

*„1. Een overeenkomst wordt beheerst door het recht dat partijen hebben gekozen. De rechtskeuze moet uitdrukkelijk zijn gedaan of voldoende duidelijk blijken uit de bepalingen van de overeenkomst of de omstandigheden van het geval. Bij hun keuze kunnen partijen het toepasselijke recht aanwijzen voor de overeenkomst in haar geheel of voor slechts een onderdeel daarvan.*

[...]”

10.

In casu werd er in artikel 12.1 een duidelijke rechtskeuze gemaakt voor Belgisch recht.

Aldus is het Belgisch recht in beginsel van toepassing en stelt zich de vraag of dit de toepasselijkheid van de Handelsagentuurwet impliceert of niet, en desgevallend of er overeenkomstig artikel 7.1 en 7.2 van het Verdrag van Rome geen bepalingen zijn die ongeacht het toepasselijke recht het geval dwingend beheersen.

11.

Verweerster stelt uit artikel 27 (huidig artikel X 25 WER ) van de Handelsagentuurwet a contrario te moeten afleiden dat de Handelsagentuurwet autolimitatief is, waardoor naar analogie met de rechtspraak omtrent de Alleenverkoopwet van 27 juli 1961 (Cass., 6 april 2006, C.05.0290, [www.cass.be](http://www.cass.be)) de keuze voor het Belgisch recht niet tot gevolg heeft dat de Handelsagentuurwet van toepassing is.

Artikel 27 Handelsagentuurwet ( X 25 WER ) luidt als volgt:

*“Onverminderd de toepassing van internationale verdragen die België heeft gesloten, is elke activiteit van een handelsagent met hoofdvestiging in België onderworpen aan de Belgische wet en behoort tot de bevoegdheid van de Belgische rechtbanken.”*

Uit die bepaling en de wetsgeschiedenis voor die bepaling volgt dat het minstens de bedoeling is aan de agent die zijn hoofdvestiging in België heeft de bescherming te bieden van de dwingende bepalingen van de Belgische wet, ongeacht het op de overeenkomst toepasselijke recht.

12.

Een wet is autolimitatief wanneer zij haar imperatief karakter verliest indien, en in de mate, dat de betrokken situatie niet verbonden is met het Belgische aanknopingspunt, onafhankelijk van de eventuele keuze van de partijen voor de toepassing van het Belgische recht in het algemeen.

Voor de Alleenverkoopwet wordt dit autolimitatieve karakter afgeleid uit de parlementaire voorbereiding van de wet en uit artikel 4, dat uitdrukkelijk de uitwerking van de overeenkomst op het Belgische grondgebied of een deel ervan vermeldt. De ratio legis van de Alleenverkoopwet was specifiek om bescherming te verlenen aan concessies die hun uitwerking hebben op het Belgische grondgebied. Wanneer de uitwerking van de concessie volledig buiten België plaatsheeft, is aan de voorwaarde voor dwingende toepassing van de wet, zoals bepaald in artikel 4, niet voldaan. Aldus is die wet dan niet van toepassing op concessies die enkel uitwerking hebben in het buitenland. ( Cass., 6 april 2006, C.05.0290, [www.cass.be](http://www.cass.be))





De vraag of voor de Handelsagentuurwet naar analogie eveneens moet worden geoordeeld dat het imperatief karakter van de wet verloren gaat zodra de betrokken situatie niet verbonden is met het Belgische aanknopingspunt wordt in de rechtsleer vrijwel unaniem positief beantwoord. Cfr P. Naeyaert, “Handelsagentuur: nationaal en internationaal” in ORDE VAN ADVOCATEN KORTRIJK, Recente ontwikkelingen en topics van het handelsrecht, Gent, Larcier, 2010, 46, nr. 63

*“Wanneer de agent zijn hoofdvestiging in België niet heeft, is de Handelsagentuurwet in principe niet toepasselijk (art. 27 Handelsagentuurwet – a contrario). Daaruit volgt dat wanneer de partijen de Handelsagentuurwet in een dergelijk geval van toepassing willen verklaren, zij uitdrukkelijk moeten bepalen dat deze wet toepasselijk is (P. HOLLANDER, “Questions de droit international privé et d’arbitrage touchant à la distribution commerciale” in P. HOLLANDER (ed.), Le droit de la distribution, Luik, Anthemis, 2009, 307, nr. 36 e.v.). Een loutere verwijzing naar ‘het Belgische recht’ volstaat niet en zou kunnen worden opgevat als een enkele verwijzing naar het gemene Belgische recht, met dien verstande dat de rechter eventueel in bepaalde gevallen in overeenkomst met artikel 9 van de ‘Rome I’-Verordening niet kan voorbijgaan aan de bepalingen van bijzonder dwingend Gemeenschapsrecht (met name de dwingende bepalingen van de Handelsagentuurrichtlijn) (P. HOLLANDER, idem, 311, nr. 37).”*

Ofschoon artikel 27 van de Handelsagentuurwet op het eerste zicht gelezen kan worden als een loutere aanknopingsregel om het toepasselijke recht te bepalen, m.n. onderworpen aan de Belgische wet is (onverminderd de toepassing van internationale verdragen) elke activiteit van een handelsagent met hoofdvestiging in België, geldt dit evenzeer voor artikel 4 van de Alleenverkoopwet.

De parlementaire voorbereiding van de Handelsagentuurwet. Parl. St. Senaat 1991-92 nr. 355-3, 12 stelt:

*Is de verhouding tussen de partijen echter niet onderworpen aan enige verdragsrechtelijke regeling, dan weerhoudt het ontwerp de plaats waar de overeenkomst wordt uitgevoerd als doorslaggevend. De Belgische wet zal dus van toepassing zijn op de handelsagentuurovereenkomst voor zover de handelsagent in België werkzaam is,....*

Nadien werd het aanknopingspunt van de plaats van uitvoering gewijzigd naar de plaats van de zetel (lex situs), namelijk indien de agentuurzetel zich in België bevindt, beheerst de Belgische wet de agentuur.

De rechtbank stelt ook bij de lezing van diezelfde parlementaire voorbereiding vast dat een amendement tot invoering van artikel 2bis: *wanneer overeenkomstig de contractuele bepalingen, het geografisch gebied dat aan de agent is toegewezen, gelegen is buiten de E.E.G., kunnen de partijen afwijken van alle bepalingen van deze wet*, niet werd aangenomen, omdat dit volgens de wetgever behoorde tot de bespreking van artikel 27.

De wetgever maakte aldus, net zoals bij de Alleenverkoopwet, geen onderscheid tussen een loutere verwijzingsregel en een materieelrechtelijke regel die het ruimtelijk toepassingsgebied van de wet bepaalde.



13.

Gelet op de overeenstemming tussen de bepaling van artikel 4 van de Alleenverkoopwet en artikel 27 van de Handelsagentuurwet en gelet op de gelijkaardige functie van de alleenverkoopovereenkomst en de handelsagentuurovereenkomst en gelet op gelijkaardige problematiek bij internationale overeenkomsten, kan de rechtbank aannemen dat naar de analogie met de Alleenverkoopwet, a contrario uit artikel 27 van de Handelsagentuurwet, moet worden aangenomen dat de wet haar imperatief karakter verliest indien, en in de mate, dat de betrokken situatie niet verbonden is met het Belgische aanknopingspunt, onafhankelijk van de eventuele keuze van de partijen voor de toepassing van het Belgische recht in het algemeen.

De rechtbank stelt dan ook vast dat een geldige rechtskeuze voor de toepassing van Belgisch recht in een agentuurovereenkomst, in de Belgische rechtsorde, niet de dwingende toepassing van de Handelsagentuurwet impliceert.

14.

**A.** werpt op dat de Belgische Handelsagentuurwet in dat geval niet in overeenstemming is met de Handelsagentuurrichtlijn en/of minstens, in toepassing van de principes zoals ontwikkeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie in de arresten Ingmar ( HvJ 9 november 2000, C-381/198) en Unamar (HvJ 17 oktober 2013, C-184/12) de Belgische Handelsagentuurwet moet worden toegepast ingevolge artikel 7 van het Verdrag van Rome.

Omdat Turkije geen lid is van de Europese Unie stelt **P.** dat een agent met vestiging in Turkije zich niet kan beroepen op de rechtspraak van Hof van Justitie en het dwingende karakter van de Handelsagentuurrichtlijn zelf.

Aangezien Turkije weliswaar geen lid is van de Europese Unie, maar wel in het kader van het Associatieakkoord met de Europese Unie de Handelsagentuurrichtlijn heeft omgezet, rijst bovendien de vraag in casu ook naar de uitbreiding van het toepassingsgebied van de Handelsagentuurrichtlijn naar Turkije in het kader van het Associatieakkoord.

Aldus acht de rechtbank het noodzakelijk, zoals verzocht door **A.** om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

*Is de Belgische Handelsagentuurwet, die de Handelsagentuurrichtlijn omzet in het Belgische nationale recht, in overeenstemming met deze richtlijn en/of de bepalingen van de Associatieovereenkomst die uitdrukkelijk de toetreding van Turkije tot de Europese Unie tot doel heeft en/of de verbintenissen tussen Turkije en de Europese Unie om beperkingen met betrekking tot het vrije dienstenverkeer tussen hen op te heffen, wanneer deze Belgische Handelsagentuurwet bepaalt dat zij enkel van toepassing is op handelsagenten met hoofdvestiging in België, en niet van toepassing is wanneer een in België gevestigde principaal en een in Turkije gevestigde agent een uitdrukkelijke rechtskeuze hebben gedaan voor het Belgisch recht?*





## **5. De Beslissing:**

Op die gronden beslist de rechtbank op tegenspraak het volgende:

Alvorens verder te oordelen, stelt volgende prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie te Luxemburg:

*Is de Belgische Handelsagentuurwet, die de Handelsagentuurrichtlijn omzet in het Belgische nationale recht, in overeenstemming met deze richtlijn en/of de bepalingen van de Associatieovereenkomst die uitdrukkelijk de toetreding van Turkije tot de Europese Unie tot doel heeft en/of de verbintenissen tussen Turkije en de Europese Unie om beperkingen met betrekking tot het vrije dienstenverkeer tussen hen op te heffen, wanneer deze Belgische Handelsagentuurwet bepaalt dat zij enkel van toepassing is op handelsagenten met hoofdvestiging in België, en niet van toepassing is wanneer een in België gevestigde principaal en een in Turkije gevestigde agent een uitdrukkelijke rechtskeuze hebben gedaan voor het Belgisch recht?*

Stelt vast dat de zaak niet in staat van wijzen is en verzendt de zaak naar de bijzondere rol.

Houdt de kosten aan.

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad ongeacht de aanwending van welk rechtsmiddel ook en zonder borgstelling.

Het vonnis werd uitgesproken door de tiende kamer ingevolge het bijzonder reglement van 22 augustus 2014 van de rechtbank van koophandel Gent.

Dit vonnis is gewezen door de heer Carlo Van Caekenberg, voorzitter, de heer Frank Blomme en de heer Frank Kiekens, rechters in handelszaken, bijgestaan door mevrouw Cécile Colpé, griffier en in het openbaar uitgesproken op de zitting van 3 september 2015.

